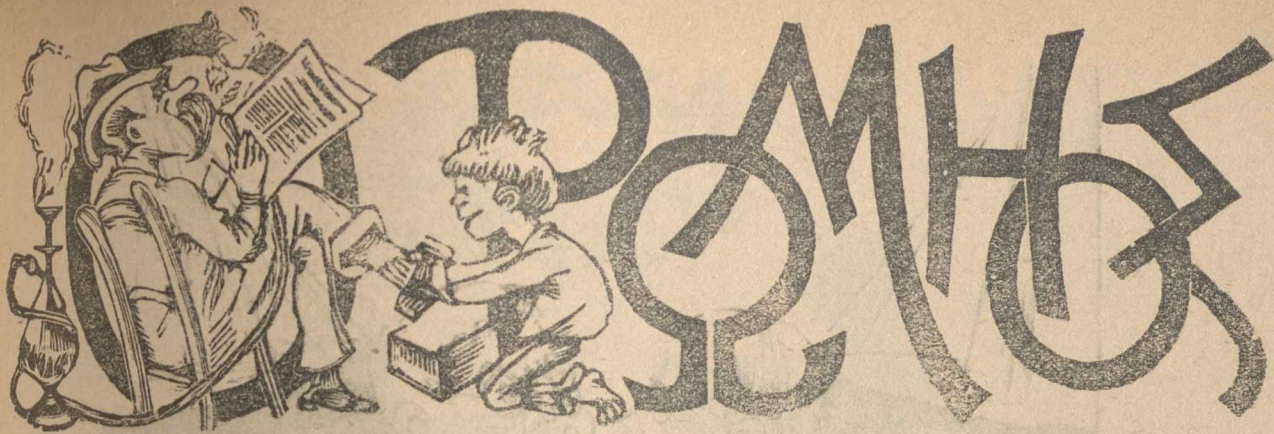

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδῇ ἡ γλῶσσα.

Τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τριάντα
καὶ γαλήνη Ρωμῶν κατὰ πάντα.

Χίλια κι' ἑκατὸν ἐξήντα, πλὴν προσθέσετε κι' ἐνέα,
νέον Μάιον πομπεύει γενεὰ καθ' ὅλα νέα.

**Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς,
τὴν τρελλὴν χαρὰ γιὰ 'μᾶς.**

Πάλι Πρωτομαγιά
πολλὴς ἀγαλλιᾶσεως,
κι' ἄς πιοῦμε' στὴν ὑγείᾳ
τούτης τῆς νέας πλάσεως.

Ἐτῶν λουλουδιῶν τὴ Σχόλῃ
ἄς πᾶμε πάλιν ὅλοι
σὲ κάθε περιθώρι
νὰ πλέξωμε στεφάνια
γιὰ τὸς Βουλευτὰς
μὲ μιὰ καλὴ μετάνοια
μπρὸς τοὺς ἀνορθωτὰς.

Σὲ μοσχοβόλους κήπους
μὲ στέφανα' στὸ χέρι
ἄς ψάλλωμεν φαιδροὶ
ἡμέρας παυσιλύπους
μ' ἐκεῖνον τὸν Λευτέρη
καὶ τὸν Ἀλεξάνδρῃ.

Μέσα σὲ Παραδείσους
μὲ Βάκχους, Διονύσους,
καὶ τραγο-Σειληνοὺς
νὰ φᾶμε, νὰ μεθύσωμε,
κι' ὅλοι νὰ βοηθήσωμε
ἀνορθωτὰς κλεινοὺς.

Ἡ Πρωτομαγιά προβάλλει...
τὴν Ἀνόρθωσι καὶ πάλι,

Περικλέτο μου, τραγούδα,
ποῦ πέτᾳ σὰν πεταλούδα.

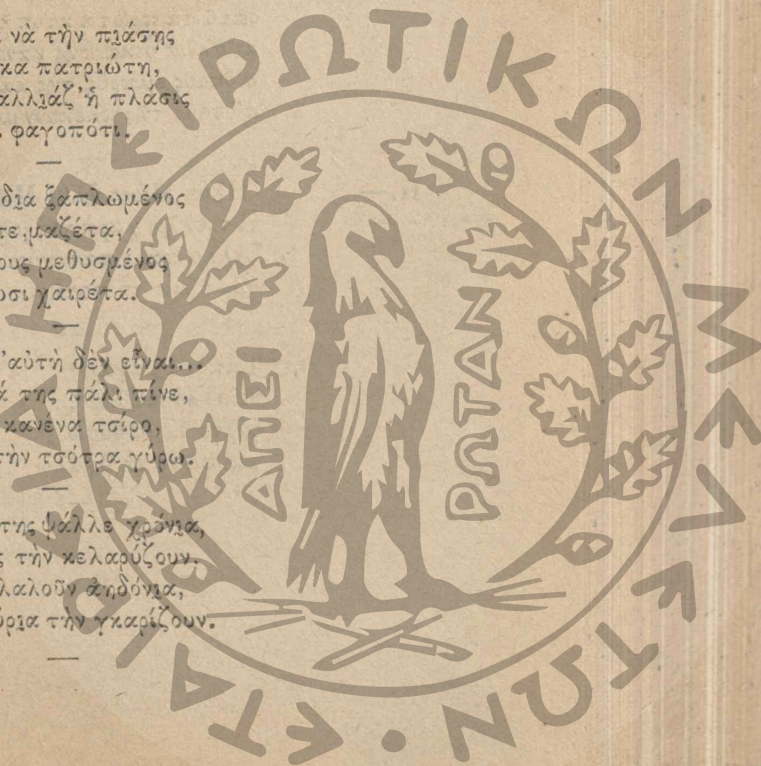
Κύτταξέ τὴν πῶς πετᾷ
μέσ' στὰ ρόδα, στὰ φυτά,
στὰ πρωτόγαλα μπουμπούκια,
καὶ μέσ' στ' ἀγνιναροκούκια.

Τρέξε τώρα νὰ τὴν πιάσῃς
καὶ σὺ, βλάκα πατριώτη,
κι' ἄς ἀναγαλλιάξῃ ἡ πλάσις
μὲ χορὸ καὶ φαγοπότι.

Ἐστὰ γρασίδια ἔκπλωμένος
ὅπως ἄλλοτε, μαζέτα,
καὶ μὲ πόθους μεθυσμένος
τὴν Ἀνόρθωσι χαιρέτα.

Παίξε γέλ' αὐτὴ δὲν εἶναι...
στὴν ὑγείᾳ τῆς πάλι πίνε,
τρῶγε καὶ κανένα τσίρο,
φέρνε καὶ τὴν τσότρα γύρα.

Τὰ χρυσὰ τῆς φάλλας χρόνια,
ρεμματιαῖς τὴν κελαρύουν,
τὴν γλυκολαλοῦν ἀηδόνια,
καὶ γαϊδούρια τὴν γκαρίζουν.

Σύγκρουσις γλωσσικῶν ἀντιτορπιλικῶν.

Κύτταξέ την τήν σκασμένη...
πηλαεῖ στεφανωμένη
μέ γρασίδια καὶ μέ χόρτα,
καὶ κτυπᾷ τήν κάθε πόρτα.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
κλεινὴν Ἀνόρθωσιν μαζί μου ψάλε,
ὅπου ὅσας δάφνας τῶν Μαραθῶνων,
τῶν Σαλαμίνων, τῶν Πλαταιῶν,
ἔδρεψεν ἄλλας ἄλλων ἀγώνων
νέων πυγμάχων καὶ κραταιῶν.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
κλεινὴν Ἀνόρθωσιν μαζί μου ψάλε,
ὅπου τὰ πρῶτα κτυπᾷ Ντοβλέττα,
καὶ ἄλλα δικά της κάνει ρουσφέτια
σ' ὅσους ἐμπρὸς της καὶνε λιβάνια,
σ' ὅσους τῆς πλέκουν μόνο στεφάνια.

II.—

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς,
τὴν τρελλὴ χαρὰ γιὰ μᾶς.
Ἄλλο πάλι πανηγύρι,
τόκα μία τὸ ποτῆρι.

Τρίποδα μεγάλο
θέλω νὰ καθίσω...
φέρτε νὰ μεθύσω
καὶ φωνὴ νὰ βγάλω.

Θέλω μέ κρασί μας
ἴσ' τὴν Ἀνόρθωσί μας
πρόποσι νὰ κάνω
μέ τὸ παραπάνω.

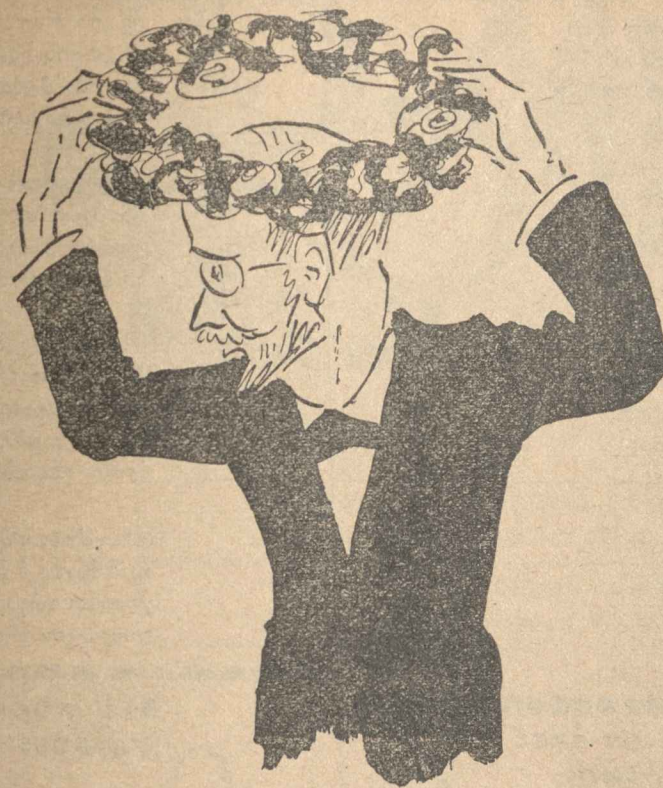
Βλέπω σέ βαρέλι
πάλι ξαπλωμένος
κάθε μας κοπέλι,
ποῦ γεμάτο μένος
καὶ μισαλὸ καὶ γνώσι,
προσπαθεῖ καὶ θέλει
νὰ μᾶς ἀνορθώσῃ.

Φασουλὴ κεφάλαι,
μέ τὸ κάθε χέρι
στεφάνια μεγάλα
δίνω ὅσ' τὸν Λευτέρη.

Ὅμως δίνω τώρα καὶ ἕνα στεφανάκι
ὅσ' τὸν Μαρκαντωνάκη,
τὸν πιστὸ τὸν φίλο, τὸν γραμματικὸ του,
γιὰ νὰ τῷ χῇ πάντα στόλισμα δικό του.

Θέλω, βρε Φασουλῆ,
ποιοὺς λίγο, ποιοὺς πολὺ
στεφανωμένους νά ναι.

Θέλω σέ τέτοια Σχόλη
μετὰ στεφάνων ὅλοι
μπροστά μου νὰ περνᾶνε.

Ὁ διάσημος πυγμάχος στεφανώνεται μονάχος.

Λέσχη φιλελευθέρων, σωτήρων νεωτέρων.

Τουρλού τουρλού κεφάλαι... στέφω καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο
καὶ παραπονεμένο κανένα δὲν ἀφίνω.
Πάρτε στεφάνια πάλι, σωτήρες τῆς Βουλῆς,
τύσιν λαφιλεῖς.
Πάρτε στεφάνια πάλι, κόμματα Φιλελευθέρων,
ἵπου καὶ Λέσχαις κάνετε γιὰ τὸ κοινὸν συμφέρον.

Καὶ ἂν ἀνορθώσεις θέλῃ κανέναν νὰ σκαρώσῃ
καὶ μέλος νὰ γενῇ
μέ τὰ περιφανῇ,
μοὺ λέν πῶς πρέπει χίλιας δραχμούλαις νὰ πληρώσῃ.

Φ.— Τὶ λές, μωρὲ σκασμένε;
Π.— Ἔτσι, μωρὲ, μοὺ λένε
πῶς δίχως πληρωμὴ
δὲν ἔχεις τὴν τιμὴ
ποτὲ νὰ γίνῃς μέλος τῆς Λέσχης των κλεινῶν,
ἰσχύων, ὡς λέγουν, καὶ προσωρινῶν.

Τοῦτον τίτλον δὲν μπορεῖς χωρὶς λεπτὰ νὰ πάρῃς...
πληρόνεις; γίνεσαι δεκτός...
δὲν σοὺ βαστᾷ; κάθες ἐκτός,
καὶ μένεις φιλελεύθερος γιὰ πάντα κασιδιάρης.

Παντοῦ χρειάζεσαι παρὰ,
καὶ ἂν ὅπως λέγουν, φουκαρᾶ,
στερῇσαι καὶ δραχμῆς,
ἐκτός τῆς Λέσχης μένεις βλάξ.

καὶ σὲ βαρεῖ μέ πυξ καὶ λάξ
τὸ κόμμα τῆς πυγμῆς.

Βλέπεις, καὶ μένεις Φασουλῆ, καὶ ἡ φιλελευθερία
πῶς δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μπρὸς μέ τὴν ἀπειταρία.
Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν δεόμεθα χρημάτων
ἂν σωτηρίαν θέλετε καὶ κόμματα θαυμάτων.
Ἄνευ λεπτῶν οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων,
καὶ ἀνορθῶτων προγράμματα πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντον.

Λέσχη τῶν Φιλελευθέρων...
πρὸς αὐτὴν στεφάνους φέρων
τρέξε, βλάμη στιχο-Κροῖσε.

Νέου Μάη πανηγύρι,
ἀλλὰ δίχως τὸν ἀργύρι
φιλελεύθερος δὲν εἶσαι.

Φ.— Φιλελεύθεροι μεγάλοι, δώστε καὶ σ' ἐμὲ τιμὴ,
δείξετέ μου καλὸ σὺνῃ,
κάνετε ἐλεημοσύνη,
καὶ βαπτίστετέ με μέλος, ἀλλὰ δίχως πληρωμὴ.

Πάρτε μαζί καὶ ἐμένα νὰ με βγάλετε φωστῆρα,
νὰ μ' ἀλλάξετε καὶ ἐκείνον τὸν στρουφιό μου χαρακτῆρα,
νὰ μὴν εἶμαι πᾶς βερῆρης, μὴτε δυσπιστος θωμάς,
νὰ πιστεῦω καὶ ἀνορθώσεις, νὰ πιστεῦω καὶ πυγμάς.

Ὅλ' οἱ παρακῆδες πᾶν ζυγὰ ζυγὰ,
ὅμως ὁ κασιδιάρης πᾶει μονάχος,
καὶ κυττώντας Λέσχαις τραγουδεῖ σιγά:
ὅλοι μέσα, καὶ ἔξω μόνον ὁ φτωχός.

Η.— Μάτιέ μου χρυσομάλλη,
 ήλθες και τὰ χιδόνι ψάλλει
 τῆς Διπλῆς Βουλῆς τὰ κάλλη
 μέσα' στὰ κλαδιά.

Διατάξεις κοσκινίζεις,
 ἀνορθώσεις ὀγκανίζεις,
 καὶ πηδῶντας ξεφωνίζεις:
 γειά σας, βρε παιδιά.

Χαιρετᾷς συμπατριώτας
 πρὸς ἀνθρώπων προθύμους,
 χαιρετᾷς καὶ Μιστριώτας
 κατ' αὐτὰς διαθεσίμους
 δίχως νὰ προφέρῃς λέξι.

Νέους τραγουδεῖς καιρούς,
 σπέρνεις πόθους ἱερούς,
 βλέπεις κοριτσιῶν χορούς,
 στεφανόνεις μαλλιάρους...
 ὦχ! ἀμάν, παιδιά, κι' ἄς φέξῃ.

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ ὄρχησις Ἑλληνική.

Φ.— Μπατε, κορίτσι, 'στὸ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγούδια,
 νὰ ψάλετε καὶ τῆς Διπλῆς ἐκεῖνα τὰ γελοῦδια,
 ποῦ τὸ καθένα πρόθυμον ἐψήφισε ν' αὐξήσῃ
 τὸ πρῶτο τὸ μπαξίσι.

Σύρτε χορούς Ἑλληνικούς μ' Ἑλληνικὸν ἄερα,
 κι' ἄς συνοδεύῃ πίπιζα καὶ τοῦ Πανὸς φλογέρα.
 Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα,
 κι' ἄς πάῃ τὸ παληάμπελο κι' ἄς γίνουν ὅλα νίλα.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωτομαγιά θὰ γλυκοτραγουδήσω
 καὶ ρόδα θὰ μαδῆσω.

Κι' ἐγὼ μαζὶ σας τὸν χορὸ θὰ σύρω τὸν θαυμάσιο
 γι' αὐτούς, ποῦ θέλουνε λουφέ νὰ πέρνουνε διπλάσιο.

"ὦχ! κορίτσι, κι' ὠχονοῦς!
 σύρτε Καλαματιανούς,
 σύρτε καὶ Καρσιλαμάδες.

Καὶ σὲ στόματτα σωτήρων,
 ποῦ μᾶς δείχνουν γῆν ὀνείρων,
 διπλοῖ πέφτουν λουκουμάδες.

Νέος Μᾶης ραδινός,
 νέος Μᾶης, νέος Μᾶς...
 δός του Καλαματιανός,
 δός του καὶ Καρσιλαμάς.

"ὦχ! κορίτσι... τραλαλά,
 κι' ἄς πηδήσω με' ψηλά
 γι' αὐτούς, ποῦ χουνε φιλά,
 καὶ μεγάλας μᾶς σκαρτάνουν ἀνορθώσεως δουλειᾶς,
 κι' ἀνορθώνουν πρῶτα πρῶτα τῆς πεσμέναις τῶν κοιλιᾶς.

Π.— Κι' ἐγὼ τὸν Σουφράπικο, κορίτσι, θὰ χορέψω,
 καὶ 'στὸ χορὸ θὰ ρέψω.

Πήδα, πατρίδα, νὰ χορῆς...
 γειά σου, Γιουσουφ' Ἀράπη...
 μὴ τὴν Ἀνρόθωσι θαρρῆς
 γιὰ μπάρμπ' Ἀλέξη χάπι.

Χορεύετε, κι' οἱ βουλευταὶ μὲ τὴν διπλὴ τὴν ἐννοια τῶν
 θὰ διώξουν τὰ κακά μας...
 πρῶτα βλογοῦν τὰ γένεια τῶν
 κι' ἔπειτα τὰ δικά μας.

Ποῖος εἶδε πράσινο δεντρί;
 ποῖος εἶδε τὸν Ἀλεξαντρή,
 τὸν νέο φωτοδότη,
 νὰ βάζῃ μέλισσας κεντρί
 'στὸν γέρο Μιστριώτη;

Μεγάλος σήμερα χορός,
 κι' ὁ Κρῆς ὁ Κυβερνήτης
 χορεύει τώρα λιγερὸς
 πυρρίχιον τῆς Κρήτης.

Μὲ πυρρίχιον μέλος χορεύει Βενιζέλος.

Λαέ μου ψηφοδότη,
 ξέρεις ποῖος εἰμ' ἐγώ;
 παύω καὶ Μιστριώτη,
 παύω καὶ Στρατηγὸ.

Σηκώνω τὴν πυγμὴ μου, σηκώνω τὴν γροθιά,
 κι' ἔτσι στομώνω γλώσσας, στομώνω καὶ σπαθιά.
 Ἐγὼ φιλελευθέρων πυγμάχος ἐξοχότης,
 δρῶς, πλάτανος, φηγός,
 ἐγὼ καὶ Μιστριώτης,
 ἐγὼ καὶ Στρατηγός.

Ἐγὼ νόμων Αἰσχύος καὶ Ραδάμανθους καὶ Μίνως...
 νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος.
 Φρίκη, πανικός, τρομάρα... παῦσις, διαθεσιμότης...
 μοναχὰ γιὰ τοὺς πιστοὺς μου τῆς Διπλῆς ἰσοδιότης.

"Ὅλα τὰ παληὰ 'στὸ ράφι...
 γύρω μου μηχανορράφοι
 ψιθυρίζουν ψι ψι ψι,
 καὶ πολλὰ κουσκουσуреύουν,
 μὰ τοὺς κάνω νὰ χορεύουν
 μ' ἓνα πόδι 'στὸ ταψί.

καὶ καμπόσας πολλαῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αὔριον 'στὸ Ζάππειον θὰ τρέξῃ κόσμος πάλι...
 νέων χορῶν Ἑλληνικῶν πανηγυρὶς μεγάλη,
 κι' ἐπίβλεψις τῆς ἐορτῆς κι' ὅλης τῆς φασαρίας
 ἀπὸ γνωστὰς θὰ γίνετ' αὖ τῶν Ἀθηνῶν κυρίας.

Φύλλον τῆς Ἀτλαντίδος ὅπως μοναδικόν,
 ἐφαμύλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
 μὲ θαυμαστὰς εἰκῶνας καὶ μὲ πλουσίαν ὕλην
 τερψίθυμον, σπουδαίαν, καὶ γλαφυρὴν ποικίλην.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
 'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
 μόνον πῆγε παραπάνω, αὖξων πενήνταοκτώ,
 συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.